

Schyłek cesarstwa rzymskiego

1. W V wieku kończy się imperium rzymskie. Kryzys gospodarczy narastał od dawna. Mieszkańcy imperium nie czuli związku z państwem. Dotyczyło to również wojska, a było ono bardzo istotną częścią układanki politycznej bo to właśnie wojskowi obalali i powoływali cesarzy. Wybuchły wojny domowe o władzę. Korupcja, spiski... Imperium nie podbijało nowych terenów, nie było więc taniej siły roboczej. Gospodarka spowalniała.
2. Cofnięto się do gospodarki naturalnej (takiej w której płaci się nie pieniędzmi, a towarem). Senat uchwalił tak wielkie podatki dla rolników, że ci uciekali do miast porzucając ziemię. Przejmowali ją bogacze – latyfundiści.
3. W tym chaosie wielką popularność zdobywała nauka Jezusa Chrystusa. Chrześcijanie szanowali ludzi, kochali wrogów. To przemawiało do wyobraźni mieszkańców imperium.
4. Konstantyn Wielki w 330 roku powołał drugą stolicę cesarstwa. Na jego cześć nazwano ją Konstantynopolem. Miasto rosło, rozwijało się i przerosło pierwszą stolicę – Rzym. Podziału cesarstwa na wschodnie i zachodnie dokonał Teodozjusz I Wielki. Był rok 395 rok. Chrześcijaństwo stało się religią panującą.
5. Wschodnie, silniejsze cesarstwo, trzymało się mocno. Na zachodnie napierali barbarzyńcy. Wielka armia barbarzyńców w 476 roku zdeponizowała ostatniego cesarza zachodniego Romulusa Augustulusa.
6. Na terenie zachodniego imperium ludy barbarzyńskie budowały swoje królestwa. Wschodnie cesarstwo starało się odbijać tereny zachodniego cesarstwa i wskrzeszać wielkość imperium.
7. Najtrwalszym państwem okazało się państwo Franków, które znajdowało się niedaleko centrum dawnego cesarstwa zachodniorzymskiego. Władca państwa, Chlodwig, opanował obszar między Sommą, kanałem La Manche i Loarą. Papież – zasiadający w Rzymie – widział w Chlodwigu wielką nadzieję. Państwo Franków było idealne do obrony Rzymu przed atakami barbarzyńców. Akurat umarła żona Chlodwiga i władca związał się z chrześcijanką, księżniczką Burgundii, Klotyldą. Klotylda namówiła Chlodwiga do przyjęcia chrztu.
8. Upadek cesarstwa rzymskiego był zagrożeniem dla Kościoła. Podział na diecezje pokrywał się z podziałem cesarstwa zachodniego. System prawny Kościoła był podobny do rzymskiego. Liturgię odprawiono w łacinie. Wszystko było podobne do tego cesarskiego, tylko, że cesarstwa już nie było.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl

9. Kościół postawił na chrystianizację plemion germańskich. Świetnym instrumentem tej chrystianizacji okazał się monastycyzm (ruch zakonny). Zakładano klasztory. Ojcem życia klasztorowego na zachodzie był Benedykt z Nursji. Założył klasztor na wzgórzu Monte Casino i stworzył regułę, na której wzorowały się inne zakony. I nie chodziło wcale tylko o pokutę i kontemplację. Zakonnicy przede wszystkim pracowali na porzuconych polach. Umieli czytać starożytne pisma więc wykorzystywali wiedzę agrarną. Klasztory stały się centrami gospodarczymi. Powstawały wokół nich spichlerze, ogrody, stajnie. Mnisi przywracali życie spustoszonej Europie.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl